

[Justitsministeren.]

i færdselsloven af 1976, § 132, der med redaktionelle ændringer svarer til den tidligere § 70 g i færdselsloven af 1955. Efter reglerne kan spørgsmålet om generhvervelse, der i gentagelsestilfælde kun kan ske rent undtagelsesvis og tidligst efter forløbet af 6 år af frakendelsestiden, alene indbringes for domstolene.

De i færdselsloven af 1976 indeholdte lempelser af sanktionerne for spiritusbilister tager navnlig sigte på mindre grove tilfælde såsom førstegangstilfælde med lavere promiller. Frakendelse af førerretten for bestandig forudsætter normalt efter retspraksis, at den pågældende fører gentagne og mindst 3 gange har gjort sig skyldig i spiritus- eller promillekørsel.

Spørgsmålet om en afsmittende virkning fra de indførte lempelser ved mindre grove tilfælde på praksis for generhvervelse af førerretten hører således under domstolene.

Det er justitsministeriets opfattelse, at der ikke er grundlag for at tage initiativ til en lovændring af reglerne om generhvervelse af førerretten inden frakendelsestidens udløb.

Af Voigt (FP) til socialministeren (12/4 77):

»Hvad agter ministeren at foretage i anledning af, at manglende forståelse af og fejlagtig fortolkning af bistandsloven er årsag til, at personalet på de sociale forvaltninger træffer så mange forkerte afgørelser, at de forskellige ankenævne for tiden har en ophobning af klager, som bevirker en ekspeditionstid på ca. 4 måneder?«

(Spm. nr. 109).

Begrundelse.

I middagsradioavisen påskedag kl. 12.00 fremgik det af nogle udtalelser fra lederen af ankenævnet i Nordjylland, Ruth Sørensen, at det virkelig står så grelt til. Jeg går derfor ud fra, at ministeren omgående vil foretage sig noget for at afhjælpe problemerne, idet det jo ofte er mennesker, som har brug for øjeblikkelig hjælp, som rammes hårdest af denne forståelses- og fortolkningskløft i bistandsloven, som fremskridtspartiet jo netop foreslog udsat, indtil konsekvenserne af denne meget omfattende lov kunne overskues.

Socialminister *Eva Gredals* svar (18/4 77):

Med bistandslovens ikrafttræden skete en betydelig udvidelse af amtsankenævnenes sags-

områder i og med, at en række afgørelser, der før 1. april 1976 havde været truffet af statslige myndigheder m. v., blev lagt ud til kommunernes sociale udvalg med amtsankenævnene som første administrative klageinstans.

Med bistandslovens ikrafttræden er der endvidere sket en betydelig stigning i antallet af henvendelser til kommunernes social- og sundhedsforvaltninger, og en stigning i antallet af afgørelser truffet af kommunens sociale udvalg eller social- og sundhedsforvaltningen på udvalgets vegne vil i sig selv også medføre en stigning i det antal sager, der indbringes for ankeinstansen.

De afgørelser, som træffes af det enkelte sociale udvalg på bistandslovens område, er skønmæssige, dvs. at afgørelserne forudsætter en konkret vurdering af behovet i det enkelte tilfælde og en stillingtagen til, hvordan et behov mest hensigtsmæssigt kan dækkes inden for de retningslinjer, der er anført i bistandsloven og i cirkulærerne til loven.

Hvis det sociale udvalgs afgørelse indbringes for amtsankenævnet, skal nævnet selv gå ind i en vurdering af behovet og mulighederne for at dække det – altså tage stilling til det sociale udvalgs skøn. Den omstændighed, at amtsankenævnet ændrer det sociale udvalgs afgørelse, er således ikke ensbetydende med, at afgørelsen har været ulovlig eller »forkert«, men kan være et udtryk for en anden vurdering af behovet og af, hvordan det mest hensigtsmæssigt kan dækkes. Såfremt sagen er af særlig hastende karakter, har formanden for nævnet adgang til at træffe en foreløbig afgørelse.

Det har netop været et af formålene med oprettelsen af amtsankenævnene, at de ikke blot skulle se på lovmedholdeligheden, men også på hensigtsmæssigheden. Hertil kommer, at den praksis, der lægges ved amtsankenævnenes og den sociale ankestyrelses afgørelser, vil være retningsgivende for de sociale udvalg ved den fremtidige sagsbehandling.

Jeg finder derfor ikke, at der på nogen måde er tale om en foruroligende tilstand – som hævdet af spørgeren – der kan danne grundlag for øjeblikkelig indgriben fra de centrale sociale myndigheders side.

Jeg kan imidlertid tilføje, at socialministeriet løbende følger amtsankenævnenes virksomhed og for kort tid siden har bedt dem om en opgørelse over antallet af sager, der er til behandling, og at man på grundlag af de oplysninger, der vil fremkomme, naturligvis vil tage